

† ПАРОХИЈСКИ ГЛАСНИК ХРАМА „СВ. ТРОЈИЦА“

HOLY TRINITY SERBIAN ORTHODOX CATHEDRAL, 1 NOEL ST, BRUNSWICK EAST VIC 3057

ПРОТОЈЕРЕЈ-СТАВРОФОР МИЛОРАД ЛОНЧАР, ПАРОХ И СТАРЕШИНА ХРАМА • 0478 922 154 • frmilorad@hotmail.com

ПРОТОЈЕРЕЈ-СТАВРОФОР ПЕТАР ДАМЊАНОВИЋ, ПАРОХ • 0467 613 165 • protapetar@hotmail.com

SVTROJICA.MELBOURNE [СВТРОЈИЦАБРАНЗВИК](https://www.youtube.com/channel/UCvTj0L8v8v8v8v8v8v8v8v8) [HOLY.TRINITY.BRUNSWICK](https://www.facebook.com/HOLY.TRINITY.BRUNSWICK)

МЕЛБУРН, НЕДЕЉА 11. ОКТОБАР 2020. ☞ Број 58 ☜ Година II

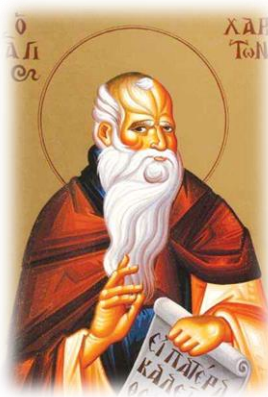
СВА ПИТАЊА, ПРИМЕДБЕ, МОЛБЕ ЗА ПАСТИРСКУ И ДРУГУ ПОМОЋ ДОСТАВИТЕ НА ГОРЕ НАВЕДЕНЕ АДРЕСЕ.

КАЛЕНДАР И РАСПОРЕД БОГОСЛУЖЕЊА ЗА НАРЕДНУ НЕДЕЉУ

НЕДЕЉА, 11. ОКТОБАР / 28. СЕПТЕМБАР 2020. ПРЕПОДОБНИ ХАРИТОН ИСПОВЕДНИК ЈУТРЕЊЕ у 9ч; ЛИТУРГИЈА у 10ч	НЕДЕЉА ОСАМНАЕСТА ПО ДУХОВИМА - Глас 1. Јутрење: Јев. васкрсно 7. Јн. 20, 1-10 Литургија: 2Кор. 9, 6-11; Јев. Лк. 5,1-11
ЧЕТВРТАК, 15. ОКТОБАР	АКАТИСТ ПРЕСВЕТОЈ БОГОРОДИЦИ у 18ч
СУБОТА, 17. ОКТОБАР	ВЕЧЕРЊЕ УОЧИ НЕДЕЉЕ у 18ч
НЕДЕЉА, 18. ОКТОБАР СВ. МУЧЕНИЦА ХАРИТИНА	ЈУТРЕЊЕ у 9ч, ЛИТУРГИЈА у 10ч
ДРЖАВНИМ ПРОПИСОМ БОГОСЛУЖЕЊА СУ ЗАТВОРЕНА ЗА НАРОД И ПРЕНОСЕ СЕ УЖИВО НА ЈУТЈУБУ	

ПРЕПОДОБНИ ХАРИТОН

У гледан и благочестив грађанин града Иконије. Запојен духом своје земљакиње св. Текле Харитон јавно исповедаше име Христово. Када поче љуто гоњење хришћана у време цара Аврелијана, Харитон одмах би изведен на суд пред хегемона. Рече му судија, да се поклони боговима (тј. идолима), на што му Харитон одговори: „сви ваши богови су бесови, који су негда због гордости свргнути с неба у ад преисподњи“. И објави Харитон јасно веру своју у јединога живог Бога, Творца свега, и Господа Исуса Спаситеља људи. Тада нареди хегемон, те бише и истјазаваше тело Харитоново у толикој мери, да му цело тело беше покривено ранама, и све беше као једна рана. После

зле смрти Аврелијанове, која злоторва постиже у то време, Харитон би ослобођен мука и тамнице. Он се упуту у Јерусалим. На путу га ухвате разбојници, од којих се Промислом Божјим ослободи. И не хте се више враћати у Иконију него се повуче у пустињу Фаранску, где основа једну обитељ и сабра монахе. Давши устав тој обитељи и хотећи избећи похвале од људи он се удаљи у другу једну пустињу према Јерихону, где опет временом би основана друга обитељ, названа Харитонова. Најзад основа и трећу обитељ, Сукијску, – грчки звану Стара Лавра. – Скочао у дубокој старости и преселио се у славу Господа свога 28. септ. 350. год. Мошти његове почивају у првој његовој обитељи. Св. Харитону приписују састав чина пострижења монашког.

МИСЛИ ЗА 11. ОКТОБАР

ГЛАС ЈЕ ГОСПОДЊИ НА ВОДАМА
(Пс. 28, 3)

На Јордану чуо се глас Господњи, када је св. Јован крстио Спаситеља. На мору Галилејском, када би бура и

ветрови, чуо се глас Христов, и бура се утишала, и ветрови престали. Глас Господњи чуо се на свадби у Кани Галилејској, и вода се претворила у вино. На Црвеном Мору би глас Господњи, и море се раступи и отвори пут народу Божјем. У пустињи би глас Господњи, и вода потече из сува камена. Шта значи то: *глас је Господњи на водама*? Значи: стихија водена је дело Божје, и кроз њу Бог чини чудеса кад хоће и како хоће. Не мање су и остале стихије дело Божје – огањ, ваздух и земља. И над њима је Бог господар; и кроз њих Бог чини чудеса кад хоће и како хоће. У огњеном виду јавио се Бог Дух Свети о Педесетници. У пећи вавилонској пламен изгуби

своју силу по речи Господњој и не нашкоди блаженим отроцима. Огањ с неба паде и запали жртву Гедеонову (Суд. 6). Илија сведе огањ с неба. Купина гораше и не сагореваше (II Мојс. 3). Огањ с неба паде и запали жртву Богу

(1 Цар. 18). Огњени стуб хођаше пред Израилцима. Све то по речи Господњој. Земља се отвори и прогута неправедног Кореја, Датана и Авирона (IV Мојс. 16). Земља се отвори и сакри Јелисавету са младенцем Јованом од мача Иродова. Земља се затресе кад Господ издахну на Крсту, и гробови се отворише. На ваздуху се вазнесе Господ на небо. На ваздуху свети апостоли бише пренети у Јерусалим са разних страна света. На ваздуху пренесе ангел пророка Авакума тренутно у Вавилон. И то све по гласу Господњем, по наредби Његовој. О кад би људи били тако послушни гласу Господњем као што су Му послушне неразумне стихије природне! Но под водама разумеју се ваистину и људи, послушни гласу Господњем: апостоли и светитељи. Као вода разлише се они по свему свету с проповеђу Христа Бога. Као вода напојише жедни свет са извора вечного живота. И обнови се свет, и процвета. Као на обичним водама тако се и на њима јавише безбројна чудеса Божја – јер беху покорни вољи Божјој, послушни гласу Божјем, као вода, исто као вода.

О Господе Исусе Христе, помози нам да будемо послушни гласу Твоме. Помози нам застидети се од мртвих стихија, које Тебе боље слушају него ми. Теби слава и хвала вавек. Амин.

Свети Владика Николај

THE ANCIENT CHURCH ALIVE TODAY

*THE TRANSFORMATIONAL POWER OF A
CHURCH UNCHANGED*

In an age when many Christian denominations are trying to appear

relevant and modern, I am finding that large numbers of people are drawn to the Ancient Faith by the beard and robe. I am constantly thanked for dressing as I do by people who appreciate symbols of faith in the midst of a secular world. Many Orthodox jurisdictions that previously wanted to blend in with their Catholic and Protestant neighbors by having our clergy put off the traditional “look” of Orthodoxy, are now rediscovering the wisdom of these traditions. Now that large numbers of the clean shaven, and modern attired, heterodox clergy have been discredited in the minds of the world, due to theological and moral lapses, is there any logical reason we Orthodox would really want to imitate them?

Like so many other Orthodox clergy, I can also attest to the fact that my beard, and my way of dress, are a great aid in keeping me, sinner that I am, constantly attuned to my vocation as a monk, and as a priest. It is hard to forget your high calling when you “dress for work” each and every hour of every day. Our appearance is a constant reminder that we, as priests, have been set apart as Guardians of the Mysteries, and Servants of the Most High.

From my personal observations, I have come to believe that Orthodoxy, if it is to thrive into the next century, must adhere to the ancient traditions and roots of the faith that have set her apart from the religions. The Church must proclaim the Good News of Christ in all its purity, so that the mystical and sacramental core of her very being be clearly seen by a world that so needs this ancient, unchanging faith. The world must see by our differences that Orthodoxy offers the transformational healing that comes through the life of Christ’s Church. By clinging to her ancient, God-inspired Tradition, the Church takes seriously the mystical and

sacramental roots of her divinely founded self.

As we Orthodox look in amazement at the phenomenal resurrection of our Church following the fall of communism, what with the thousands of new churches being reopened, new ones built, and monasteries growing at a phenomenal rate, we will see that the twenty-first century could well be the Age of Orthodoxy. And for this to happen, we must put off everything that has brought down Western Christianity.

Accountability must be foremost in how we operate as religious institutions. Bishops and priests must be accountable to one another, transgressions against the Body of Christ must be rooted out, and the clergy (including our bishops) must serve others as humble servants of Christ, and as living icons of the Gospel message. Our co-suffering Saviour must be seen in how we serve, and in how we live, and in how we love. The transformational power of Orthodoxy must be allowed to change the world, as the “institutional” church is replaced with the gospel vision of the Church as Hospital of the Soul.

The Orthodox Church will thrive in the twenty-first century only if we commit to being the otherworldly people we are called to be, living in the world, but not being of the world. The Church will thrive, not because she adapts to modern styles of dress, and modern trends of moral and theological thought, but because of her willingness to serve the world in imitation of the holy fathers of the Church who have gone on before us, and who refused to conform to the styles and fashions of a world that has always been in need of the unchanging Faith that has the power to transform lives, and usher the human race into communion with the Most High God.

*Love in Christ,
Abbot Tryphon*

СЕТВА СА БЛАГОСЛОВОМ

Кад сејач изађе у њиву да сеје жито, овај његов посао у велико ће зависити од тога какав је он човек, како размишља, како се односи према семену, како далеко може да види у будућност, кад је време сетви итд. Ово је само неколико примера тога о чему сејач све мора да размишља. Нема сумње да има још много тога што би свако од нас понудио као нешто што је важно. Свети апостол Павле, пишући Коринћанима, о томе каже следеће: „Ко шкртио сије, шкртио ће и пожњети, а ко са благословима сије, са благословима ће и жњети“ (2Кор. 9, 6). Не може, дакле, сејач да буде шкрт, јер ако је шкрт и покушава да уштеди на семену, битно ће утицати на род летине. „Шкрто ће и пожњети“. Из овога бисмо могли закључити да ће добар сејач да одабере најбоље семе, довољно семена, да не шкртари, да му да најбоље ђубриво као и да се труди да коров не угуши род, који ће ово семе дати. То значи, сваки онај који сеје мора да да максимум од себе, да буде спреман да уложи најбоље и да се нада и верује у Бога да ће му њива „родити добар род“. Кад се овако ради, нема сумње, на овом послу и оваквом сејачу је благослов Божији.

„А Бој је кадар да вас обојати сваком благодатју, да у свему свагда имајући довољно свећа, изобилујете у сваком добром дјелу“ (2Кор. 9,8), даље наставља апостол Павле. Овим Апостол потврђује оно што сви знамо. Бог је апсолутно биће, и није ограничен ничим. Он све може, али је одлука о томе када и у ком смислу ће нам помоћи на Њему. Најчешће је то Божији одговор на наш труд, наш искрен приступ неком послу, наше залагање, нашу жртву и љубав према ономе што радимо. Другим речима, Апостол истиче да не будемо у нашем прегалаштву, у ономе што радимо, са „пола срца“, како би наш народ рекао, већ да све своје снаге

и енергије упрослимо у циљу што бољег резултата. Наш однос према ономе што радимо може да много помогне. Ако волимо свој посао, без обзира шта радили, тај посао

Христос – изађе сејач

ће бити награђен од људи и благословен од Бога, али ако радимо „ко ни себи ни своме“, ту нити има награде ни благослова Божијега. Давно ми је причао један човек о свом искуству са летином. „Гедо ја да засијем крчевину са најбољим сјеменом, а оно моја Стана каже: немој, болан, узми ово сјеме друге класе, а ово добро продај. Треба да купим неке намирнице а немам пара. Ту ти се ми, брате, посвађашмо, ја нећу она ‘оће и, на крају, би како она ‘оће“. Засијем ти ја тако то лошије сјеме, одем на пијац и продам оно добро. Иш’о ја кући, кад оно, вјере ми моје, наиће нека банда и опљачка ме. Отеше ми оне моје паре што узе’ за сјеме. Не лези враже, сјеме које посија у крчевини, не даде ни упола род. Било нешто мало кренуло али онда, слабо сјеме даде слаб род и, ето, шта да ти кажем. Извињавала се мени моја Стана, али шта ћу ти од тога, брате. Кад нема благослова с неба, нема га, а сад ти Станојло мучи се“. Пошто сам чуо мога саговорника, рекох: „Нека чика Станојло, даће Бог па ћете идуће године надокнадити ту штету. Тако ти је то морало бити. Е, мој, попе, воља Божија, рећи ћеш. Али, ми Богу морамо помоћи. Не знам, вала, шта ће Бог са нама вакима“.

Тако је то са семеном овоземаљским, сетвом и сваким другим радом, којим се људи баве, али, не треба никад заборавити на небеско семе, на науку Господа Исуса Христа. Тумачећи причу „Изађе сејач“, Никола Ђоловић пише и следеће: „Семена не престају падати са Божијег Тројичног престола. Ако смо непокретни, неосетљиви, а осећамо да не осећамо семе присуства Божијег, самим тим што смо свесни тог дефекта – на пола пута смо до спасења“. Сва наука Господа нашег представља семе, свеукупно Његово Јеванђеље, и оно је то добро семе, које је свако од нас обавезан да сеје. И, ако то семе посејемо, плодови ће здрави бити и благослов Божији видеће се на њима. Ако ли, пак, покушавамо да се прошверцујемо, да сејемо било какво семе, као сурогат – замену за добро јеванђелско семе, да бисмо остварили неку малу добит, у материјалном смислу, благослова неће бити, а без благослова неба, остајемо „неосетљиви“ и непокретни“ односно, по речима самога Господа: „окречени гробови“.

Како треба разумети питање науке Господње као семена? Свака реч изговорена од стране Господа Христа за нас представља семе, које нам долази са Неба. Прихватајући тако науку Божију, неопходно је да је усвојимо целим својим бићем, да верујемо да је то пут, којим треба да ходимо и да стално преиспитујемо себе о томе да ли сејемо то семе, да ли помажемо другима да плодови његови допру и до њих и да, хранећи се њиме, путују са осталим путницима у „лађи спасења“. Селективним приступом Јеванђељу, ми подсећамо на Станојла и Стану, који су одлучили да врше избор семена. Има се утисак да огромна већина чланова Цркве сматра да ширење доброг јеванђелског семена није у зони њихове одговорности. А, ми смо сви

позвани на светитељство, на следовању Христу. Да бисмо, пак, успели у овоме, потребно је да, бринући о сопственој сетви, бринемо и о другима, јер без других људи и жртве за њих нама нема уласка у Вечност. Амин.

Прота Милорад Лончар

ДОБРОВОЉНИ РАД КОД ХРАМА

У време у коме се налазимо ствари код храма, у храму и црквеној порти, теку неким својим уобичајеним током. Чињеница да је држава забранила вернима да долазе на богослужења, не значи да нема посла који је неопходно урадити. О одржавању храма и порте брине се редовно прота Петар, а њему помажу Томица Петровић и Боби Живковић. Повремено и по потреби дођу чланови Црквеног одбора (недавно су били Ђорђо Глоговац и Свето Михајловић, потпредседник). Такође, председница КСС, сестра Цвија Глоговац са пар сестара дође и помогне у одржавању чистоће храма. Томица Петровић је нарочито користан јер се

Томица Петровић поправља чесму

разуме у све послове. Тако, треба знати да он одржава и парохијске станове и не узима надокнаду чак ни за материјал.

СЛАВА ПЕНЗИОНЕРСКОГ УДРУЖЕЊА

У среду, 14. октобра, је празник **Покрова Пресвете Богородице**, велики празник и слава наших пензионера, који делују већ више година као једна од организација у оквиру наше Црквене општине. Да су услови редовни, ми бисмо се састали овога дана на молитву и прославили славу најзаслужнијих чланова наше парохије. Али, имајући у виду новонастале прилике, поводом корона вируса, нажалост, нећемо моћи прославити славу на устаљен и свечан начин. У сваком случају, нас неколико, обележићемо и овај празник молитвено, молећи се Богу за све наше пензионере, да их Господ одржи у добром здрављу, да их сачува од претећег вируса, али и сваке друге болести.

Од увек је црква прослављала Пресвету Богородицу као покровитељку и заштитницу рода хришћанскога, која својим ходатајственим молитвама умилостивљава Бога према нама грешнима. Безброј пута показала се очигледно помоћ Пресвете Богородице како појединцима тако и народима, како у миру тако и у рату,

како у монашким пустињама тако и у многољудним градовима.

КОРИСТИМО ОВУ ПРИЛИКУ ДА, ПРОТА ПЕТАР И ЈА, ПРЕДСЕДНИК ПЕТАР ДАМЈАНАЦ СА СВИМ ЧЛАНОВИМА ЦРКВЕНОГ ОДБОРА, ПРЕДСЕДНИЦА ЦВИЈА ГЛОГОВАЦ СА СВИМ СЕСТРАМА, БРАТ САВА ЂУКИЋ СА ЧЛАНОВИМА ЦРКВЕНОГ ХОРА, ТЕ МИЉАНА ВЛАЈИЋ И ЕМИЛИЈА СИМИЋ СА СВИМ УЧЕНИЦИМА НАШЕ ШКОЛЕ, ЧЕСТИТАМО СЛАВУ НАШИМ ПЕНЗИОНЕРИМА. НЕКА ИХ ПРЕСВЕТА БОГОРОДИЦА НАСТАВИ ДА ШТИТИ ЊЕНИМ МОЋНИМ ЗАШТИТНИМ ПЛАШТОМ! СРЕЋНА СЛАВА!

Догађај који црква данас спомиње и празнује доказује само то постојано покровитељство Пресвете Богородице над родом хришћанским. 1. октобра 911. год. у време цара Лава Мудрога (или Философа) било је свеноћно бдење у Богородичиној цркви Влахерне у Цариграду. Народа је била пуна црква. У позадини цркве стајао је св. Андреј Јуродиви са својим учеником Епифанијем. У четврти сат ноћи појави се Пресвета Богородица изнад народа са распростртим омофором на рукама, као да том одећом покриваше народ. Беше обучена у златокрасну порфиру и сва блисташе у неисказаном сјају, окружена апостолима, светитељима, мученицима и девицама. Св. Андреј видећи то јављање показа руком Епифанију блаженом, и упита га: „видиш ли, брате, Царицу и госпођу над свим, како се моли за сав свет?“ Одговори Епифаније: „видим, оче, и ужасавам се!“ Због тога се установи ово празновање, да нас подсети како на тај догађај тако и на стално покровитељство Пресвете Богородице, кад год ми то покровитељство, тај покров њен молитвено иштемо у невољама. (Пролог)

**ПРЕСВЈАТАЈА БОГОРОДИЦЕ
СПАСИ НАС!**